

Emma Pedreira

A Coruña, 1978. Licenciada en Filoloxía Hispánica. Poeta e narradora. Recibiu, entre outros, os premios de poesía Eusebio Lorenzo Baleirón, Johán Carballeira, Illas Sisargas, Fiz Vergara, Centenario de Fermín Bouza Brey e Novacaixagalicia. Como poeta publicou as obras *Diario Bautismal dunha anarquista morta* (Espiral Maior, 1999), *Grimorio* (Edicións do Castro, 2000), *Corpo* (Edicións Tema, 2001), *Velenarias* (Espiral Maior, 2001), *As posturas do día* (Libros da Frouma, 2001), *Os cadernos d'amor e os velenos* (Espiral Maior, 2002), *Casa de orfas* (Espiral Maior, 2006) e *Xoguetes póstumos* (Concello de Malpica, 2010), ademais do libro de relatos *Bestiario de silencios* (Madame Mir, 2001) e a novela *As cinzas adentras* (Biblos Clube, 2004). Parte dos seus textos están recollidos nas antoloxías: *Das sonoras cordas* (Eneida, 2005), *El poder de la palabra* (Castalia, 2008) e *Erato bajo la piel del deseo* (Sial, 2010).

Intramuros

361

Cidade é algo máis ca unha pedra cordial que nos exhala e nos zuga,
un corazón que nos move en migracións infinitas.
No seu seo somos partícula. Somos implicación
coa luz que nos viste a pel de cores
e cos ollos que as borran de nós
para facernos pel e pel continuada e viva.
Extramuros estamos alampando un desexo
de chegar e ser recibidos.
Intramuros acollemos a corrente de retorno
e construimos cicatrices fortes,
suprimimos fendas e feridas con pontes férreas,
deitamos portas, estonamos bocas distintas en palabra
cando abonda querer dicir para telo dito todo.
Que quen estea detido ás portas desexe entrar debuxar novos bisontes,
pousar as mans sobre as paredes, a pel e a entraña.
E que non marchen nunca,
por non quedar este corazón detido.

TRES POEMAS IRLANDESES

Ath cliath

Aquí ninguén dixo do poema veneno
nin do poeta
urbe terrible.

Pero foi pegada obscena a cidade facendo a brétema coa boca cosida,
alambicando ríos, choutando a eles (nuéééé...),
pulando coas mans unha vergoña de historia
que é metida neste corpo, arrempuxando.
Foi que a pegada de bronce na vértebra das rúas era medida de cabeza aberta
e xirou o nome para facer con el a pel dos dedos,
para deixarse esfiañar en fame de pataca, en estómago de pedernal
e en sombra de madeira.

362

Xa veñen os da fame,
xa veñen
atravesando o río con auga nas mans como quen leva
todas as raíces desecadas,
os ollos aboiando nunha árbore morta polos séculos
dos séculos.

Kildare

Como son de negros os corvos de Irlanda,
como pedras botadas ao ceo
como pistolas.
Entra o sol por entre eles e o aire.
Os seus ecos
como disparos.

Vóz en río

Había homes, unha muller, un can de basalto,
unha fame de ferruxe, dúas mans con un poema,
un río rioabaixo, un corpo corpoadentro, unha cidade
corazonadiante.

Alí botan raizame desde os pés do esquezo á auga,
ceiban o seu último paso puro.

Son famentos de hai anos coa historia do lugar luxando a bocha dos dedos.

Alí son estatua e monumento acedo de sombras.

Son maxia de facer que pedra con pedra xermine,
son xermolo da mariña embaixo da pel, son pura fame,
alí.

Aquí son santacompañía, coros negros a pintar coa lingua
unha luz de xiz polos camiños.

Materia prima

Sen zapatos.

Bailas.

Unha illa azul de agave no profundo alfinete do ollo varada.

Van de forxa flexible, xunco de ningures.

Dente feldespató, pel de pedra baleada,

suor de cabalo negro, cabelo de prantas de río, manoxo desatado.

Brilla algo doutro tempo na túa fronte –obsidiana, galena, ferro das vías–,

Minerva ou amazona.

Pedra, auga, bronce e lume derreteron as cadeas que te mancaron.

Bailas.

Xitana monumental, patria con nome macho.

Tesela definitiva do imperio vello, furada de ornamentos,

rota de máis para ser exposta.

Guadalajara, México 2007

San Juan de Dios

Non podes vender os teus ollos negros agochados nun prato de millo.
Ou o ouro dunha praia extinta para que o beba no meu tequila
antes de marchar.
Así quedarei atada de entraña a estes lugares de ligazón e contrabando,
de narcótico amor perfumado.
Non podes regalarme unha corrente eléctrica sen unha condea previa.
Un xuízo sumarísimo dos meus pecados.
Ofrécesme o paraíso detido nas plumas das aves exaustas, no ollo de peixes
mortos, bonecas tecidas con anacos rotos de infancia que non foron
porque as nenas xogan aí fóra a ser mulleres á venda.
Vindo cara a aquí vendíanme un nome, o seu ventre, disfrazadas de mundo,
rodeadas de maliciosos vestidos de princesas de quince anos que talvez
non acaden nunca.
Ofrécesme coa pel a pel túa. Véndesme o que queira. Sortilexios para o amor.
Unha cura para a miña pel tan branca. Unha falsificación de todo, Taiwán de
Dios, unha pregaria para min mesma. A posibilidade de non marchar nunca,
se é o que quero, atravesa esta carpa.
Unha selva de froitos murchos e animais caídos das pólas da xungla.
Un río humano que nos toca o corpo, ao que ferimos con todo o noso.
Nunca unha foto.
Nin un retrato.
Desde a noite, desde fóra, o mercado da vida
semella os desperdicios da morte.

365

Guadalajara, México 2007

sede/fame

que non é tanta esta sede como a fame de rozar co envés da lingua
ese

poro mineral

cana de óso

vértebra de animal de cristal soprado

ou escama oceána

revestir esa soidade

co teito da boca inerme

que arda no padal cada diáfana molécula chovida dentro dos labios

da córnea á boca

dúas doas a se desprender como bágoas, a apresurarse como derretidas pedras

366

como éter ruben incorpóreas ate instalarse embaixo da pálpebra
a facer a sede calar

do ollo ao labio

todo o do mar nun paxe delicado

alasa.

POÉTICA DOS SEN RUIDO

Un

Para a avoa Carme, pintada toda branca na súa casa sen luces

Seguro que me miraches medrar collida no medio dos teus dedos,
como unha flor de verde
que ti dicías que era da cor da pel temperada.

En medio de todo o aire claro eras máis clara ti que o día
e acendías todas as lámpadas para que a soidade non andase ás escuras.

Lémbrome de ti lenta e vibrante nunha casa sen espellos,
abeirada nunha pálpebra escura,
nunha cegueira recente, pero xa amigas de tan lonxe,
que camiñabades xuntas
coas mans polas paredes
co tacto das bolboretas na punta dos dedos.

367

A túa memoria dos últimos días esfarelábase nas mans,
alí gravaras como petroglifos todos os recordos:
o gris frío dos alféizares
o gris tépedo da auga da traída
o gris nouturno das sabas retorcidas
o gris que xa era branco
do teu peiteado de xabrón triste.

Eu tiña os ollos coma ti, tan claros, que de aí me viña o medo
de herdar esa nube dura,
ese costume de prenderlle unha cor a cada sentimento,
para cando nos perdamos de vista...

E que medo, que medo tiña a que non te viras tan bonita.
¿A que me parezo?, preguntábasme, perdida nos teus anos.
A unha escritora antiga, ¿e eu?
E cos teus outros ollos dicías:
a lavanda.

Dous

Para Eva, que xogaba comigo ás adiviñas

Escoitábasme a través dos meus zapatos percutindo na terra;
como xogando aos indios, sabías que eu viña.
Moviamos os pés devagar e os labios moi depresa,
eramos nenas con uniforme e grabáramos a iniciais xuntas no pupitre
porque eran as mesmas.
Gardabas todos os meus segredos escritos en papel con letra grande,
porque che contaba os medos na libreta
e facía para ti poemas curtos coas leccións de matemáticas
e debuxos a rotulador das cancións do recreo.

Todo escrito, todo pintado nas mans, todo calado e en segredo,
nun silencio que ti debuxaras
como un castelo negro e sen ventás
e ti tan pequena vivindo dentro.

368

Tres

Nunca vira tal linguaxe de mar,
mover as mans sen ruído claro para debuxar as palabras no aire,
cunha estraña postura da boca
co lene mirar dos ollos a dicir:

é silencioso o meu mundo de adentro
os meus oídos teñen zunido de mar como as caracolas
e nin ruído de coches
nin estrondo de paisaxes caendo
nin disparos
nin colección de berros
estampan os meus días.

Só escoito desde antigo o meu corazón acompasado.

O meu nome pronúnciase cun movemento de dedos.
As palabras tranquilas son como pombas feitas coas mans.
Falo en soños coas pálpebras e os pulsos áfonos de tanto moverse
e o meu medo aos pesadelos prende todas as luces da casa
e abre as billas da auga,
da pasos fortes de pisada ao ritmo do meu corazón frenético
que golpea
para que me oiades.

E todo o escoito tranquilo
non entendendo esta absurda presa das cousas
que se violentan ao meu lado.
Todo parece máis inxel, máis van, máis incompleto
cando todo está calado.

(unha)

lapidounos o vento con canóns de area

(dúas)

árbores non hai, xa hai arañeiras de brazos e pestanas no seu sitio,
a luz acouga sobre a mica deserta,
todos os ollos abren cara á noite pola terra
e
delicadamente
vémosvos desde as apalpadas

370

(cinco)

Mai, se non volvo a casa será que fiqui durmida un intre no deserto
e que a area e a poeira daquela me abracen
porque a miña pel desbarataránma o frío e os dentes cairos do silencio.
As pedras entrarán polos ocos do meu nome e, se non volvo a casa
-descalza e arrastrando noites-,
se o meu vestido nunca máis me perfuma,
o furado do espello non se enche do meu cabelo, mai,
bota a rolar as pedras máis grandes do deserto,
que as lágrimas fagan a sombra e vén buscarme nas galerías,
nas mazmorras onde nin o sol nin a lúa tronzan ao camiñar
as mandíbulas atronadoras deste lugar calado.

(un)

Miña avoa sempre me dixo: se tes medo da escuridade,
camiña e canta.

Cando o fago, desconxelo a miña contorna,
dou coordenadas de onde me atopo, fuxen
as alimarias.

(dous)

Porque escribo igual que de cativa xogaba ás agochadas:
delatándome a min mesma,
non sabendo

que lugar escoller

que diferencia o meu agocho do dos demais

cando debo deixar de contar.

371

(tres)

Preguntáranlle a G.B.Shaw: *¿dende cando se sinte inclinado a escribir?*
Contestara el: *e vostede, ¿dende cando se sinte inclinado a respirar?*

Pois iso mesmo.